

Но, преди още да упражни своитѣ педагогически и юридически сръчности, Селимински е трѣбвало да се справи съ единъ неочакванъ ударъ отъ противника си. Едва престоялъ единайсѣтъ дни между сънародниците си въ Беряска и заминалъ по работа за Букурещъ, той билъ наклеветенъ по най-доленъ начинъ отъ единъ безсѣвъстенъ ромънски учителъ, оржде на българскитѣ врагове, и специално на Сакелария. „Сакеларий, като узна, че азъ бѣхъ причина на това (заявление до княза, въ защита на българитѣ), почна да съчинява противъ менъ най-отвратителни клевети“. Прибѣгвайки дори до фалшифицирани подписи на свидетели, оня безхарактеренъ учителъ, подпомогнатъ отъ нѣкой си попъ Анастасъ, излагалъ множество измислени нѣща за Селимински, каквото, напр., че водѣлъ неприличенъ животъ въ Пловдивъ, че билъ екстерниранъ отъ нѣкжде и т. н. Отначало първенцитѣ и настоятелите на новосливенската община погледнали съ насмѣшка на доноса. Но когато на 25 октомврий 1835 г. дошла неочаквано заповѣдь да не се позволява на новоприетия учителъ да започне работата си, тѣ подали на 6 декемврий заявление до училищното настоятелство, за да защитятъ наклеветения и да поискатъ да се потвърди позволенieto отъ 10 юлий с. г. Назначена била поради това една анкетна комисия, която, обаче, забавила разглеждането на обвинението до януарий 1836 г. На 7 януарий българскитѣ първенци подали изложение до комисията, въ което съобщавали накратко биографията на учителя си и отхвърляли точка по точка лъжливитѣ показания. Комисията се убедила лесно въ безосновността на доноса, но не сторила нищо, за да се възстановятъ правата и честъта на наклеветения Селимински. Той ималъ, обаче, нравственото удовлетворение да получи писмо отъ клеветника си, подписанъ „най-злобниятъ Иоанисъ К.“, въ което признавалъ всичката низостъ на доноса и искалъ прошка. Селимински разбралъ най-после, отъ где иде ударътъ: въ дѣното на обвинението билъ единъ нещастникъ, който като оржде на баронъ Сакелария (чиито „подземни намѣрения“ се разкривали) се билъ клелъ, че ще си отмѣсти, но който докрай останалъ съ разбити надежди. „Моятъ неприятелъ не познаваше силитѣ ми. Той отъ злоба напустна гр. Плоещъ, срамейки се за осждителнитѣ си дѣла. Може-би и до сега още чувствува гризене на сѣвъстѣта си“. Самъ Селимински, забавенъ въ упражнението на профе-